

πλωτὸν κάμπον καὶ ἡ πλώρη τῆς νὰ σκορπάῃ ρίζῃ τὸ νερόν. Ἀλλὰ καὶ καπετάνιος καὶ ναύτες καὶ ναυκληρος τόρα δὲν εἴχαμε τὸ νοῦ μας στὴ γολέτα οὔτε στὸν καιρό, παρὰ στὴν κουκουβάγια ποῦ δὲν ἔπαινε νὰ κλωθογυρίζῃ ἀπάνωθεν μας, πετῶντας πάντα ζερβόδεξα. Αὐτὸ δὰ τὸ ἐπίμονο στὰ ζερβόδεξα πέταγμά της ἦταν ποῦ μᾶς ἐδαιμόνιζεν δῆλους.

Στὴν ἀρχὴν ἐβλέπαμε παράξενη, τὴν ἐπιμονὴν αὐτὴν τοῦ καπετάνιου νὰ τὰ βάλῃ μ' ἔνα πουλί. Ἐκτὸς τοῦ Μπαρμπατρίμη, ποῦ ἦταν γεροντώτερος ἐκεὶ μέσα κ' εἰχε τὶς παλῆς ἰδέες, ὡμεῖς οἱ ἄλλοι εμμαστε δίσουλοι. Ἀλλὰ σιγὰ σιγὰ ἔνας μὲ τὸν ἄλλον, χωρὶς κ' ἔμεις νὰ τὸ καταλάβουμε ἐξεχαστήκαμε ν' ἀκολουθοῦμε τὸ πέταγμα τοῦ πουλιοῦ. Πεῖσμα καὶ πρόληψες ἐπάλευναν τόρα μέσα μας καὶ μᾶς ἐδαιμόνιζαν. Ἡθέλαμε δῆλοι νὰ πιτύχῃ ὁ καπετάνιος τὸ σκοπό του· ἐκαρδίοιχτυπούσαμε μῆπως πετάξῃ μακριὰ τὸ πουλί καὶ γλυτώσῃ στὸν θαυμόν αἰθέρα· Ναὶ· ἡ σ' ἐκεῖνο ἡ σ' ἔμεις ἐπρεπε νὰ ξεπάσῃ ἡ κακοσημαδία. Ἀν τὸ σκότωνες ἐσωνόμαστ' ἔμεις καὶ τὸ καράβι καὶ τὰ σπίτια μας. Τὰ σπίτια μας κ' οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι μας. Γιατὶ ποιὸς τὸ ξέρει ἀν μόνον γιὰ τὸν καπετάνιο ἦταν ἡ κουκουβάγια καὶ ὅχι γιὰ κκυνένα ἄλλον ἀπὸ ἐμάς. Αληθινὰ αὐτὸς ἦταν ὁ νοικοκύρης ἐκεὶ μέσα· αὐτὸς ὥριζε, αὐτὸς στὸ σπίτι του ἀφησεν ἀρρωστο· δύμας ἡμποροῦσε νὰ ἦταν καὶ για μᾶς. Ποιὸς ἦταν βέβαιος; . . . Ἡ λαχτάρα λοιπὸν ἐκυρίευεν δῆλους καὶ τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνα ἐκείνου ἐσφιγγεν δῶλων τὶς ψυχές. Ὁ καπετάνιος, νομίζεις, ἐμετάδωσε σ' ἔμεις τὴν μανία του καὶ ειμπορὼ νὰ εἰπὼ πῶς ἀν μᾶς ἐβλεπε κανεὶς ἐκείνη τὴν ὥρα, θὰ πίστευε πῶς ἐφάγαμε δῆλοι τρελλομανίταρα καὶ κανεὶς δὲν εἴχε τὰ λογικά του.

— Νά το, βάρ' του! . . . ἐφώναζε ἔνας μὲ τὸν ἄλλον, κινῶντας χέρια καὶ πόδια στὸν καπετάνιο.

Κ' ἐκεῖνος μὲ τὴν τσάγκρα στὸ χέρι, μὲ τὰ μαλλιά του ὄρθια, τὰ μουστάκια ἀγρια, τὸ πρόσωπο ἀναμμένο, ἐτρεχεν ἀπὸ πρύμη σὲ πλώρη καὶ ἀπὸ πλώρη σὲ πρύμη βιαστικός, ἀγρυπνος, κυττάζοντας περίγυρα μὲ γουρλωμένα μάτια, λέσι κ' ἥρχοντο νὰ πατήσουν κουρσάριο τὸ πλεούμενο κ' ἥθελε νὰ τὸ προφυλάξῃ.

‘Αλλὰ τὸ πουλί ἤξερε πολλὰ τερτίπια. Μωρὲ νὰ μᾶς κάνῃ παιγνίδια σὰν νοητάκι! Δὲν ἐπετοῦσε πολὺ μακριὰ ὥστε νὰ τὸ γάνουν τὰ μάτια μας· ἀλλ' οὔτε καὶ κοντὰ ὥστε νὰ τὸ φτάνῃ ἡ τσάγκρα. Εξαφνα ἐφενερονόταν δεξιά μας καὶ μὲ πρύμη τὸν καιρὸν γολέτα ἐχυνόταν βόλι· ἀπάνω του· ἐκεῖνο ἐπετοῦσε κατάμπροστα στὴν πλώρη, κρατῶντας πάντα τὴν ἴδια ἀπόστασι, παρόμοιο μὲ κακὸ πνεῦμα ποῦ ἐσερνε νομίζεις μὲ ἀόρατα βρόχια ἀπὸ πίσω τὸ πλεούμενο. ‘Ἐφτανες ἔτσι κάτω στὴ Μῆλο εἴτε ἀπάνω ἀπὸ τὰ Γερακούνια, εἴτε κατὰ τὴν Ἐρημόμηλο. Τότε γιὰ νὰ προσφυλαχθῇ ἀπὸ τὶς

δόλιες ζέρες ἐπόδιζε ἡ γολέτα· ἀλλ' ἐνῷ λυσασμένοι ἐβλαστημούσαμε ποῦ τὸ γάνυμε, ἐκεῖνο ἐφαινόταν ἐξαφνα πίσω στὸ πίκι, νὰ στυλώνῃ τὰ κρασάτα μάτια του κατὰ τὸν καπετάνιο, μὲ μανία ποῦ ἐλεγές τόρα θὰ χυθῇ νὰ τὸν πετσοκόψῃ. Καὶ μόλις ἐκεῖνος ἐξάμωνε τὴν τσάγκρα, ἔρριγνε τὴ στριγγιά φωνή του σὰν βρυσιά καὶ περιγέλασμα κ' ἐπετοῦσε κλωθογυρίζοντας ἐδῶ κ' ἐκεῖ, μ' ἔνα πέταγμα τρεμουλιαστὸ καὶ βρυσὶ καὶ ἀπαγχτό σὰν μεθυσμένο. Κ' ἐμεῖς πιὸ μεθυσμένοι ἀπὸ ἐκεῖνο ἐτρέχαμε καταπάνω του, μὲ τὰ πανιὰ γεμάτα, τὴ γολέτα νὰ πηδᾷ στ' ἀφρισμένα κύματα σὰν γοργάλογο στὸν πλατὺ κάμπο· ὁ καπετάνιος μὲ τὴν τσάγκρα στὸ χέρι ἀφανισμένος ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὸ θυμό· κ' ἐμεῖς δῆλοι μὲ τὰ μαλλιά ἀνω κάτω, τὰ μάτια γουρλωμένα, τὰ πρόσωπα κατακόκκινα, γερονομῶντας καὶ παραμιλῶντας, ποῦ ἀν μᾶς ἐβλεπε κανεὶς, βέβαια θὰ πίστευε πῶς ἐφάγαμε δῆλοι τρελλομανίταρα καὶ κανεὶς δὲν ἦταν στὰ λογικά του! . . .

Τόρα τὸ φεγγάρι ἐψήλωσεν ἀλοστρόγυλο ἀπὸ τὸ βουνὸ τῆς Νάξου καὶ τὸ ζωντανὸ καὶ ὀλόπυρο φῶς του ἥλιου, διαδέχθηκεν ἔνα φῶς ἥμερο καὶ γλυκό, ποῦ ἐδειγνε τὴν πλάσι ὅλη κοιμισμένη σὲ ὄνειρο. Τὰ μακριὰ νησὶα καὶ περιγυάλια σκοτεινιασμένα ἐνόμιζες πῶς ἐπλεκαν, ὅγκοι πελώριοι, στὸν θαυμόν αἰθέρα κ' ἔδιναν νὰ μαντεύῃς παρὰ νὰ ξεχωρίζῃς τὰ σχήματά τους. Τὰ κοντινὰ ἡ Κίμωλος καὶ ἡ Πόλυβος, ἡ Μῆλος καὶ ἡ Ἐρημόμηλος καὶ τὰ Γερακούνια ἐξεχωρίζαν καθαρά, τυλιγμένα σὲ ἀσπρογάλαξη ὅμιλη, μὲ τὶς σχιμάδες καὶ τὶς σπηλιές τους σκοτεινόμαχρες, τ' ἀκρωτήρια καὶ τὶς ραχούλες φωτεινώτερες, μὲ τὶς πλαγιές τους ἥμερες, στρωτές, δίχως λάκκους καὶ ἀγριαγκάθια, τὶς ρεμματιές τους καὶ τ' ἀκρογυάλια δίχως λιθόρια καὶ γάλαρα. ‘Ολα μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ μαγικὸ φῶς λουσμένα, εἶχαν μία πλάνα ἐκφρασι ποῦ ἐλεγες πῶς ἵσταν τὰ νησιά τῶν Μακάρων. Τὸ πουλὶ μᾶς εἴχε ρίζει κάτω ἀπὸ τὴν Ἐρημόμηλο κ' ἐβλέπαμε ἀντίκρου φῶτα στὸ Κάστρο τῆς Μήλου καὶ ἄλλα κάτω στὰ Κρητικά, νὰ παιγνιδίζουν δῆλα στὰ νερὰ σὰν ἀστρων ἀντανακλάσεις καὶ δύο φωτιές μεγάλες στὴν Ἐρημόμηλο, νὰ χύνωνται ποταμοὶ πύρινοι καὶ νὰ φθάνουν ζωηρές στὸ καράβι· πῶλεγες τόρα θ' ἀνάψῃ κ' ἐκεῖνο· ἐνῷ ἀπὸ τὸ ἀντίθετο πλευρὸν δουναβίς κατέβαινε τοῦ φεγγαρίου ἡ λαμπάδα κ' ἔγλειφε μὲ γλώσσες ἀργυρές ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τὸ κατραμαλειμένο σκαφίδι, ἐπεφτε μέσα στὸ κατάστρωμα, στὶς σκουριασμένες ἀλυσίδες καὶ τοὺς ξανθοὺς μουσαμάδες, στοὺς μπαμπάδες καὶ τοὺς μούρους καὶ τὰ μονούσέλα, στὶς γούμενες καὶ τὶς ἀλτσάνες καὶ τοὺς σκαρμούς ἀνέβαινε στ' ἀγρέωχα κατάρτια, τὰ βαρυφορτωμένα ἀπὸ σίδερα καὶ σχοινιά καὶ ξύλα, ἐπεφτε στὰ γουνωτὰ πανιά, ἐπερνοῦσεν ἀνάμεσα στὶς σταύρωσες, ἄλλα ἐφώτιζε καὶ ἄλλα ἵσκιωνε, ποῦ ἐλεγες τὸ πλεού-

μενο, μάρμαρο σκαλιστὸ ἀνάμεσα στὴ θάλασσα φυτρωμένο.

Ο αέρας ὅμως δῆλο κ' ἐδυνάμενο· ζηκουες κ' ἐσφύριζε μέσα στὰ σχοινιά καὶ τοὺς μακαράδες κ' ἔθγαζε χιλίων λογιών ηχους, ἀπὸ τὸ ἄγριο οὔρλιασμα κοπαδίοντας τακαλιών καὶ λύκων ἔως τὸ γλυκοφωνότερο τραχοῦδη καὶ τὸ πεταχτὸ σφύριγμα φλογέρας. Ο Μπαρμπατρίμης ὁ ναύκληρος πάντα ἀνήσυχος, σὰν σκῦλος καραβίσιος ποῦ ἀφτιάζεται τὶς στερητὲς ὅσο κι ἀν εἶνε μακριὰ καὶ δῆλο ἀλυχτᾶ, συλλογισμένος αὐτιαζόταν τόρα τὸν θόρυβο τοῦ ἀνέμου καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ καπετάνιος τὸν πλησίας τοῦ ξανάειπε ἀνήσυχος:

— Καπετάν Κρεμύδα ὁ Νότος δυναμώνει· νὰ μαϊνάρουμε, λέω, λίγα πανιά γιατὶ θὰ μᾶς τὰ φάγη.

— Κάμε δ, τι θές· εἶπεν ὁ καπετάνιος μ' ἐκφραστὴ ἀηδίας.

(“Ἐπεται τὸ τέλος”)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΣΕ MIAN ΕΒΡΑΙΑ

Μὴ κλαίς, φτωχή, μὴ γέροντς τὸ κεφάλι “Αν στὴ ζωὴ σου ἀμάρτησες φοικτά, “Αν ἄνοιξες ’ς τὸ κοίμα τὴν ἀγκάλη, “Αν ἄνοιξες τὰ χειλὶα ’ς τὰ φιλιά.

Κάποιος γιὰ δὲ μιὰ μέρα θὰ προσβάλῃ Τὴ ψυχὴ σου νὰ σώσῃ σπλαχνικά, ’Στ' ἀστέρια νὰ σ' ὑψώσῃ, να σου βάλῃ ’Ολόχρυσην κορώνα ’ς τὰ μαλλιά.

Ἐσύ, ἐκλεκτὴ φυλὴ τῆς ἀμαρτίας, Ποῦ ’ς τὸ Χριστό μας ἐδωσες ζωὴ, Θὲ νὰ ιδῆς νὰ προσβάλῃ νέος Μεσσίας.

Μὰ ἐμεῖς δειλοί, ’ς τὸ κοίμα βυθισμένοι Σὲ κάθε βῆμα ποῦ βροντάει ’ς τὴ γῆ, Θαρροῦμε πῶς ὁ Νέρωνας προσβαίνει.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΖΩΗ¹

Διήγημα Μαυρικίου Γιοκάνη.—Μετάφρ. N. Επ.

Αἱ ώραιαι μου ἀναγνώστριαι δὲν πρέπει νὰ καταβιβάσουν τοὺς ὄφθαλμοὺς καὶ νὰ κοκκινίσουν, ἐπειδὴ θὰ ὄμιλήσω περιφλημάτων.

Καρδία εἰλικρινής καὶ ἔντιμος ἐζήτει τότε τὸ φίλημα καὶ ἡ παρθένος τὸ παρεχώρει.

Αλλὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ φίλημα δὲν εἴχεν ἀκόμη διατιμηθῆ καὶ εἴχεν δῆλη τοὺς τὴν ἀξίαν, ἐν φόρμερον ποῦ ἡ τιμὴ του ἀναβαῖνει δῆλον, ἡ ἀξία του ἐλαττώται ἡμέρᾳ τὴν ἡμέρα.

Καὶ οἱ παλαιοί μας χοροί! Θὰ ἐδύνατό τις νὰ τοὺς ὄνομάσῃ μᾶλλον ἀσκήσεις ἐν συνδίκῳ μουσικῆς. Οι περίορμοι χοροί, οἱ ὄποιοι

¹ Ιδε σελ. 60.

ἀποτελοῦν σήμερον τὴν δόξαν τῆς οὐγγρικῆς μουσικῆς, οἱ χοροὶ ἐκεῖνοι οἱ τόσον ἐπικίνδυνοι, κατὰ τοὺς ὄποιους οἱ εὐρισκόμενοι πλησίον τῶν χορευτῶν κινδυνεύονταν νὰ βγάλουν τὰ μάτια η νὰ σπάσουν τὰ δόντια των, δὲν ἡσαν τότε γνωστοί. Ακόμη τότε δὲν εἶχον ἐπινοηθῆ ὁ λαμπρὸς Τζαρδάς ὁ ὄποιος σήμερον ἀναγκάζει τοὺς Οὐγγρούς νὰ κάμπτωνται ως ἐὰν ἥθελον νὰ φλέγουν τὰς πτέρνας των καὶ νὰ φιπτάζουν τὰς χειρας, ως ἐὰν ἥθελον νὰ συλλάβουν τὴν σοφίαν εἰς τὸν ἀέρα... ὅχι, δὲν εἶχον ἐπινοήσει ἀκόμη τὸν χορὸν αὐτὸν. Οἱ νέοι ἀπετέλεσαν ἡμικύκλιον καὶ τὴν χεῖρα στηρίζοντες ἀρειμανίως ἐπὶ τῆς σφύρους, ἡρχισαν νὰ χορεύουν τὸν παλαιὸν Τυρόσον, κτυπῶντες τὸν χρόνον μὲ τοὺς πτερυγηστῆράς των.

"Α, πόσον δίκαιον εἶχον τότε νὰ λέγουν παροιμιαδῶς: «Μόνος ὁ οὐγγρικὸς χορὸς είμπορει νὰ συγκριθῇ πρὸς τὸν χορὸν τοῦ Δαυΐδ!»

Καὶ ἀρ' οὐ ἐτελείωσεν ὁ Τοθόρος, οἱ νέοι ἀπέθεσαν τὰ ξίφη καὶ ἡρχισαν τὸν χορὸν τῶν λαμπάδων. Δύο ἔξι αὐτῶν ἔλαβον λαμπάδας, τοποθετημένας ἐπὶ μικρῶν ἀργυρῶν δίσκων, διὰ νὰ μὴ κηλιδόνουν τὰ σταλάγματα τοῦ κηροῦ τὰς πλουσίας αὐτῶν ἐνδυμασίας, καὶ χειροκρατούμενοι διέσχισαν ὄργονύμενοι τὴν μακρὰν αἰθουσαν.

Φθάσαντες πρό τῶν νεανίδων καὶ τῶν κυριῶν, ἐξέλεξαν καθεὶς ἀπὸ μίαν χορεύτριαν ἐκ τῆς ἀνθοδέσμης ἐκείνης τῶν ὠραίων γυναικῶν. Μὲ τὰς χορευτρίας τῶν ἔκαμψαν τὸν γύρον τῆς αὐθούσης. Κατόπιν, γιαρετίσαντες ἐδαριαίως, μετεβίβασαν τὰς λαμπάδας εἰς τὰς χορευτρίας, αἱ ὄποιαι ἐξέλεξαν καὶ αὐταὶ ἀπὸ ἕνα χορευτήν, ἐκ τοῦ λαμπροῦ ὄμιλου τῶν νέων καὶ περιῆλθον ἐν χορῷ τὴν αἴθουσαν. Καὶ ὁ χορὸς ἐξηκολούθησεν οὕτω, ἔως οὐ ἐχόρευσαν ὅλοι οἱ ἄνδρες καὶ ὅλαις αἱ γυναῖκες.

Κατόπιν παρετάχθησαν εἰς διπλοῦν στοιχόν, κατὰ ζεύγη. Τὸ πρῶτον ζεύγος ἔκαμψε τὸν γύρον τῶν δύο στηλῶν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του· τότε ὁ χορευτής ἀφῆκε τὴν χεῖρα τῆς χορευτρίας του καὶ τῇ ἐρώνταξε: «Τρέχα καὶ σ' ἔπιασα, ποντικάκι μου!» Ο «χορὸς τῶν ποντικῶν» ἡρχίσεν.

«Η νεᾶνις ἀπὸ ἔδω, καὶ ὁ νέος ἀπὸ ἐκεῖ, ἐκυνηγοῦντο διὰ μέσου τῶν στηλῶν μὲν ἀλιγμούς ὄφεων. Ο νέος ἔπρεπε νὰ συλλάβῃ τὴν χεῖρα τῆς νεάνιδος. «Αν ἡ χορεύτρια ἦτο εὐκίνητος, ἐδύνατο νὰ καταπονήσῃ ἐπὶ μακρὸν τὸν διώκτην της, διότι δὲν τῷ ἦτο ἐπιτετραμένον νὰ συλλάβῃ τὴν χεῖρα διὰ τῆς βίας καὶ ἦτο εὔκολον εἰς τὴν νεάνιδα νὰ διαιρύῃ καὶ συλληφθεῖσα, χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν χεῖρά της.

Καὶ ὅταν ἐπὶ τέλους κατώρθωντες τις νὰ δράξῃ τὴν μακρὰν χεῖρα, ἐν φίλημα ἡτο ἀνταμοιβὴ ὅλου ἐκείνου τοῦ κόπου.

Η Ιλόνκα ἤνοιξε τὸν χορὸν μετὰ τοῦ νεαροῦ Παύλου Βέλδη. Ητο τόσον ὠραία καὶ τόσον χαρίεσσα, ώστε οἱ προσκεκλημένοι δὲν ἀπέκαμψαν νὰ τὴν θαυμάζουν.

Ο γαμβρὸς ἀπήστραπτεν ἔξι εύδαιμονίας. «Ηλθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ Βαρκζαὶ νὰ χορεύσῃ. Εἰδε περὶ αὐτόν, ηρεύνησε μεταξὺ τῶν χορευτριῶν καὶ, χωρὶς νὰ ἐνοήσῃ πῶς καὶ διατί, εῦρε ἐκείνην τὴν ὄποιαν ἐπεθύμει, ἔθη κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ὠδήγησεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς αιθουσῆς.

«Το ἡ "Ερτσα, η ὠχρὰ καὶ τρέμουσα ἐκείνη κόρη, η τόσον ἀνήσυχος. Οταν ὁ Βαρκζαὶ τῇ ἀπογύνε τὸν λόγον, ἐφοκίασε, πτονθεῖσα. "Ολοι ἡπόρησαν διὰ τὴν ωχρότητά της. Η "Ερτσα ἐφημίζετο ως ἡ πλέον κομψή, ἡ πλέον εὐκίνητος καὶ ζωηρὰ χορεύτρια. Νέοι καὶ γέροντες ἐθαύμαζον τὴν χάριν της καὶ τὴν εύκινησίαν της.

Θέε μου! πῶς λοιπὸν ἔγεινε τόσον ἀδεξία ἡ ταλαιπωρος κόρη, πῶς ἐτρέκλιζε, πῶς ἐλησμόνει τὰ βήματα, πῶς ἔχανε τὴν θέσιν της, πῶς τὰ ἔκαμψεν ὅλα ἀνάποδα καὶ πῶς ἀφέθη νὰ συλληφθῇ εἰς τὴν πρώτην συνάντησιν!

«Σ' ἔπιασα!» ἀνεφώνησεν ὁ νέος, θλίβων τὴν "Ερτσαν ἐπὶ τοῦ στήθους του. 'Αλλ' ὅταν ἥθελησε νὰ τὴν πάρῃ τὸ φιλί, ως ἀμοιβήν τοῦ κόπου του, η νεᾶνις, ως συνερχομένη τόρα μόλις, ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν Βαρκζαὶ, ὁπισθοχωρήσασα διὰ νὰ ξεφύγῃ· καὶ τοιαύτην ἀγωνίαν ἐξέφραζον οἱ δραδελμοὶ της, ώστε ὁ νέος ἀπέθηκε μόνον ἐν δειλὸν φίλημα ἐπὶ τῆς χρυσῆς κόμης τῆς γυναικαδέλφης του.

Οὐδὲν ἐνόησαν οἱ προσκεκλημένοι ἐκ τοῦ παραδόξου τούτου τρόπου. Νέον ζεῦγος ἡρχίσε νὰ χορεύῃ. Ο γαμβρὸς ἐπέστρεψε πλησίον τῆς Ιλόνκης καὶ οὐδεὶς παρετήρησε τὴν φυγὴν τῆς "Ερτσας.

Μετὰ μίαν ὠραίην ἡ Ιλόνκα παρετήρησε τὴν ἀποσύνα τῆς ἀδελφῆς της καὶ ἡρχίσε νὰ τὴν ζητῇ. Διέσχισεν εἰς μάτην ὅλας τὰς αἰθουσας. 'Ἐπι τέλους ἡ τροφός της τῇ εἶπεν ὅτι ἡ "Ερτσα εἶχε λιποθυμήσει καὶ ὅτι τόρα ἀνεπαύετο.

«Τι νάχη ἀρά γε;» ἔλεγε καθ' ἐσυτὴν ἡ Ιλόνκα, καὶ ἀνακολούθησε τὴν γραίαν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀδελφῆς της.

Μόνη ἡ νύμφη εἶχε τὴν ἀδειαν νάποσυρθῆ· ὁ γαμβρὸς ὥφειλε νὰ μείνῃ πλησίον τῶν προσκεκλημένων μέχρι τῆς πρωίας. Η νύμφη ἐδύνατο νάποσυρθῆ τὸ μεσογκτιον διὰ νάναπαυθῆ καὶ νὰ ὀνειροποιήσῃ διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν παρθενικὴν ζωὴν, τὴν ὄποιαν θὰ ἀφίνει διὰ παντός.

Η Ιλόνκα ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου, ὅπου αἱ παρθενικαὶ κλίναι τῶν δύο ἀδελφῶν εύρισκοντο ἡ μία πλησίον τῆς ἀλλης.

Η "Ερτσα ἐκοιμάστο, ἀλλὰ μὲ ὑπνὸν πολὺ τεταραγμένον. Οἱ ωραῖοι της βραχίονες ὑπεβάσταζον τὴν κεφαλήν της. Τὸ στήθος ἀνυψοῦτο βαρέως, τὸ ἡμιάνοικον στόμα ἀφίνει νὰ ἐξέργωνται λέξεις ὀνειρωδεῖς, ἀκατάληπτοι. 'Ὕπερερεν, ἡθελε νὰ ὄμιλήσῃ, νὰ κάμη ἐν κίνημα, ἀλλὰ δέν το κατώρθουν. Επὶ τέλους ἐστρέψε τὴν κε-

φαλήν, ἤνοιξε τοὺς ὄφθαλμοὺς καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Η Ιλόνκα ἔκλινεν ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς της καὶ τὴν ἡρώτησε συγκεκινημένη:

«Τι ἔχεις, ἀδελφοῦλά μου;

— "Αφοσέ με, σὲ παρακαλῶ" ἐψιθύρισεν η νεᾶνις καὶ κοιμηθεῖσα ἐν νέου ἐψιθύρισε μετὰ στεναγμοῦ:

«Αφοσέ με τούλαχιστον νά τον ὄνειρευθῶ.

Τὸ ὄνειρόν της ἐξηκολούθησεν, ἀλλὰ τόρα η νεᾶνις ἐμειδία. Η ὄψις της ἐφαίδρυνθη καὶ ἔτεινε τοὺς βραχίονας πρὸς ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὄποιον ἐμειδία...

Μία σκέψις διέπερασε τὸ πνεῦμα τῆς Ιλόνκας. Φῶς ἐγεννᾶτο ἐν αὐτῇ καὶ ἡ λάμψις του τὴν ἀπεθάμβονεν. "Εμεινεν ἐπὶ πολὺ πλησίον τῆς κοιμωμένης ἀδελφῆς της, κατόπιν βραδέως ἀπέβαλε τὴν νυμφικήν της ἐσθῆτα καὶ την ἔθεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς "Ερτσας.

Τὸ ὠχρὸν φῶς τῆς σελήνης εἰσήρχετο εἰς τὸ θάλαμον. Η Ιλόνκα ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ὕγιοιξε καὶ ἐκύτταξεν ἐμπρός της, μακράν, ἐκεὶ κάτω, πρὸς τὰς ἀργυροχρόεις κορυφὰς τῶν χιονοσκεπῶν ὄρέων. Η ἑορτὴ ἐθίνεν. "Ακόμη μία εὔθυμος κραυγή, εἰς ἡχος σάλπιγγος, καὶ ἐγένετο σιγή. Μόνος ὁ ποταμὸς Ζάμος, οἱ ρέων ἡσυχίας ὑπὸ τὸ παράθυρον, ἐθικάλει διὰ τοῦ ψιθύρου του τὴν νεάνιδα. Τὸ νερὸν ἐξεψυχοῦσε παρὰ τοὺς πόδας τῶν τειχῶν τοῦ πύργου καὶ ὁ ποταμὸς ἔρρεε τόσον ἡσυχίας, ώστε ὁ ψιθυρισμός του ἐφαίνετο ως ἄσμα τῆς φύσεως. Η σελήνη μυριαπλῆ ἀντενακλᾶτο εἰς τὸ ὄδωρο καὶ ἡ αὔρα ἐθώπευε παιγνιώδης τὴν κόμην τῆς νεάνιδος.

Δυστυχῆς Ιλόνκα! Πόσον ὁ κόσμος τῇ ἐφαίνετο τόρα κενὸς καὶ πόσην θλίψιν ἔθλεπεν εἰς τὸ μέλλον! Νὰ εἶνε σύζυγος ἀνθρώπου, τὸν ὄποιον ἡ "Ερτσα ἡγάπα, ἀνταγαπωμένη ὑπὸ αὐτοῦ! Νὰ βλέπῃ τὴν ἀνθηράν παιδίσκην ὡχρώσαν, σθεννυμένην, ἀνεύ έλπιδος πλέον εύτυχίας... νὰ τῇ κλέπτῃ τὴν εύτυχίαν αὐτήν, χωρὶς καν αὐτὴ νὰ εἶνε εύτυχης!

Καὶ, εἰς τὸ ἀπώτατον βάθος τῆς καρδίας της, η Ιλόνκα ἀνακαλύπτει ὅτι τὸν Βαρκζαὶ αὐτόν, τὸν ὄποιον ἐκλεψε τῆς "Ερτσας, δὲν τὸν ἀγαπᾷ, ὅτι οὐδέποτε τὸν ἡγάπητος... Βλέπει τὴν ἀδελφήν της, ἡ ὄποια ἐξακολουθεῖ νὰ κοιμᾶται. Η "Ερτσα συνεχίζει τὸ ὄνειρόν της, πλήρης ἔρωτος ἡδονῆς καὶ χαρᾶς, ἐν φλόγαιοι γλυκεῖς καὶ θωπευτικοὶ ἐξέρχονται εἰκόνεις της.

Καὶ κάτω ὁ Ζάμος ψιθύριζει γλυκά, πολὺ γλυκά, καὶ ὁ ψιθυρισμός του λέγει ἐν τῇ νυκτὶ:

«Ελα... ἔλα...!»

Απὸ μακράν, πολὺ μακράν, ὁ ἡχος κύλου πλήττει τὸ οὖς τῆς Ιλόνκας καὶ κάθε του φθόγγος εἰσδύει εἰς τὴν καρδίαν της βαθύτατα.

Συνέχει τὴν ἀναπνοήν της διὰ νάκουση καλλιτερα, νάκουση τὴν γλυκεῖαν μουσι-

κάνη, μὲ τοὺς ὄφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸ ἄπειρον. Τὸ ἄσμα ἐγίνετο ὀλοὲν μελαγχολικώτερον, καὶ μελαγχολικώτερα ὀλοὲν καὶ ἡ ψυχή, ἡ ὁποῖα τὸ ἦκουε! Καὶ τὸ κυανοῦν ὑδωρ τοῦ ποταμοῦ ἐξηκολούθει νὰ κελαρύζῃ παραπονετικὰ καὶ ἡ νεάνις εἰς τὸ παράθυρον ἔκυπτεν ὀλοὲν περισσότερον.

Πτῶσις! τὸ ὑδωρ παφλάζει!

Ἡ Ἔρτσα ἀφύπνιζεται καὶ βλέπει περὶ αὐτὴν. Ὁ φόβος τῆς μονώσεως τὴν καταλαμβάνει καὶ ἀποδιώκει τὸ εὐεργετικὸν δνειρόν, τὸ ὄποιον τὴν ἐθαυμάλιζε.

*

Τὸ πρωὶ ἡ νύμφη δὲν ἐφάνη. Ὁ πατήρ, ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ ἀδελφὴ ἀνεζήτησαν τὴν Ἰλόνκαν εἰς ὅλας τὰς αἰθουσας, εἰς ὅλα τὰ δωμάτια, ἀλλ᾽ εἰς μάτην. Ἡ γηραιὰ τροφὸς διηγήθη ὅτι, ἀργὰ πολὺ τὴν νύκτα, ἡ Ἰλόνκα εἶχεν εἰσέλθη εἰς τὸν κοιτῶνα τῶν κοριτσιών, εὔρον δὲ τῷ ὅντι τὴν νυμφικήν της ἐσθῆτα ἐπὶ μισές κλίνης.

«Φρικῶδες!» ἀνεφώνησεν ἔξαίφνης ἡ Ἔρτσα καὶ διηθύνθη πρὸς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον.

Ἄπὸ τοῦ παραθύρου ἐκρέματο ἐν ράκος μουσελίνης... καὶ κάτωθεν τοῦ πύργου ὁ ποταμὸς ἔρρεε βαθὺς καὶ ἀγάρους.

Τί ἀπέγεινεν ἡ νεαρὰ νύμφη;

Οὐδεὶς ποτε τὸ ἔμαθε. Τὴν ἀνεζήτησαν παντοῦ, εἰς τὴν ἔηράν κατὰ ἀρχάς, κατόπιν ἥρισταν νὰ ἐρευνοῦν μέσα εἰς τὸν ποταμόν, ἀλλὰ καὶ ἐκεὶ δὲν εύρον τίποτε. «Ω, ἀν ἦτο δυνατόν νὰ εῦρουν τούλαχιστον τὸ πτῶμα! ὅποια ἀνακούφισις, δι᾽ ἐκείνους οἱ ὄποιοι τὴν ἔθρήνουν!

Μετὰ ἔξ ἑδομάδας ἀνευρέθη πτῶμα γυναικὸς παρὰ τὸν Ζάμον-Ούζάρ. Ὁ Πέτκη ἔδραμεν, ἀλλὰ μόλις ἑδύνατο τις νὰ διακρίνῃ μορφὴν ἀνθρωπίνην εἰς τὸ πτῶμα ἐκεῖνο, τὸ ὄποιον ἐπὶ τόσας ἡμέρας κατεβίσθωσε τὸ ὑδωρ.

«Ο Φάρκας Πέτκη ἔχυσεν ἀρθονα δάκρυα καὶ ἔθαψε τὸ πτῶμα μετὰ μεγάλης πομπῆς.

Ο ναὸς ἐπεστρώθη ὀλόκληρος διὰ μελανοῦ ὑφάσματος. Οι μαθηταὶ τοῦ Νάγυ-«Ἐγνυεδ ἔψαλον τὰ νεκρώσιμα ἐν χορῷ καὶ ὁ πρωτοπαπᾶς ἀπήγγειλεν ἐπικήδειον, ὁ ὄποιος διήρκεσε σχεδὸν δύο ὥρας. Προσήρμωσαν μέλαναν κρέπιον εἰς τὸν πῖλον ἐκάστου τῶν προσκεκλημένων καὶ δώδεκα παρθένοις λευχειμοῦσαι καὶ λυσίκομοι, ἐβάσταζον τὸ φέρετρον. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδίας ἔβασις νεαρὰ γυνὴν κρατοῦσα προσκεφάλαιον βελούδινον λευκόν, ἐπὶ τοῦ ὄποιού ἦτο ἀποτεθειμένον στέρανος ἐκ λιθανωτίδος. Ἐπὶ τοῦ φερέτρου ἔθεσαν τὸν νυμφικὸν στέρανον. Πανταχόθεν ἐστέλλοντο συλλυπητήρια εἰς τὸν γηραιὸν Πέτκη.

(«Ἐπεται συνέχεια)

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Α'

(Τὸ προηγούμενον φύλλον)

35.— Ἀπὸ ποὺ εἴνε αὐτοὶ οἱ στίχοι:
Ως δύσκολον τὸ γῆρας ἀνθρώποις ἔφυ,
Ἐν τῷ δυμασι τοιμωρώσων.

36.— Σ. . . . T. . . . Σ

Νὰ συμπληρωθοῦν αἱ στίγμαι δίς, ὥστε νὰ ποτε-
λεσθοῦν δύο γνωμικά.

37.— Ποία ἐφημερὶς ἐξεδόθη τὸ πρῶτον ἐν
Εύρωπῃ, ποὺ καὶ πότε;

38.— Τί πρᾶγμα εἴνε Α;

39.— Τί εἴπεν ὁ Σκηπίων, βλέπων τὴν
Κρητηδόνα καιομένην;

40.— Πότε λείπει ὁ Μάρτης ἀπὸ τὴν Σαρα-
κοστή;

Τέλος τοῦ Α' Διαγωνισμοῦ.

Σημείωσις. — Μέχρι τῆς 15 Μαρτίου δεκά-
μενα τὰς λύσεις τοῦ Α' διαγωνισμοῦ. Τάποτε-
λέσματα θὰ δημοσιεύσουν εἰς τὸ τελευταῖον
φυλλάδιον τοῦ Μαρτίου. Τοὺς δρους ζητήσατε
τους εἰς τὸ α' φυλλάδιον τῆς «Εἰκονογραφημένης
Ἐστίας».

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κ. κ. ἀν-
ταποκριταὶ τῆς «Εἰκονογραφημένης
Ἐστίας» δσοι ἔχουν περισσευμένα ἀν-
τίτυπα τοῦ α' φύλλου, νὰ μᾶς τὰ ἐπι-
στρέψουν τὸ ταχύτερον, διότι ἔχομεν
ἀπόλυτον αὐτῶν ἀνάγκην.

Φοῖβῳ, Ἐν ταῦθα. Δὲν πιστεύομεν νὰ συγ-
κατασθοῦμεντε καὶ σεῖς μεταξὺ τῶν φωνασκῶν,
ἄν σας εἴπωμεν ὅτι τὸ διήγημά σας θὰ ἡδύνατο νὰ
γίνη καλλιστα τὰ μπρέττο μελοδράματος. Δὲν δο-
κιμάζεται; — Ἀνοινύμων, Παροικίαν. Δυστυχῶς
τὸ χειρόγραφον ἐλήφθη ἀργά. Θά το φυλάξωμεν διά-
ταξις, Απόρεως τοῦ ἐπομένου ἔτους, ἄν ἐν τῷ μεταξὺ^{δὲν θά το διστετε ἀλλού.} — κ. Χρ. Β. Ἐν ταῦθα.
Πολὺ κατώτερον τοῦ δημοσιεύθεντος, ἀσυγκρίτως. —
κ. Αντ. Γ. Ἐν ταῦθα. Δὲν κάμετε μίαν διακο-
πήν. Πολὺ θὰ σας ὠφέληση. Αὐτή νὴ καθημερινὴ
παραγωγὴ δὲν είνει στοιχεῖον πολὺ ἐνθαρρυντικόν. —
κ. Θ. Ψ. Μυτιλήνην. Ἐλάσσαμεν καὶ τὴν νέαν
ἐπιστολήν σας: ἀλλὰ δὲν θὰ κάμωμεν τίποτε, ἀν δὲν
ἀπαντήσετε ἐμπράκτως εἰς τὸν ιδικήν μας. — Ναυ-
τική, Ἐν ταῦθα. Ἐδώσαμεν τὴν ἐπιστολήν σας
πρός τὸν κ. Α. Καρακαΐτσαν, ὁ ὄποιος ίδου τὶ σας
ἀπαντᾷ: «Εὐγαριστῶ τὸν ἐπικριτή μου γιὰ τὶς πο-
λύτιμες συμβουλές του.» Επρεπεν ὅμως νὰ καταλάβη,
σαν ναυτικός, ἀφοῦ τὸ καταλάθαν καὶ ἀλλοὶ μὴ τοι-
οῦτοι, πῶς στὰ πέντε λείπει ἡ λέξις πανιά, ἀπό
λάθος, γιατὶ καθένας, καὶ ὁ βουνίσος ἀκόμη ποὺ εἶδε
ζωγραφιστά μόνον καρδιά, ξέρει πῶς τὰ πανιά τῶν
καταρτῶν δὲν ἔχουν τὸ σημεῖο τῶν φλόγων, καὶ
συνεπῶς δὲν λέγονται φλόγοι. «Οσον γιὰ τὰ κουρτε-
λατίναι, τὸ ὡς καὶ τὰ ποὺ προλέγει ὁ Μαρ-
ποτα - καληγάρας, πρέπει νὰ φωτίσῃ τὸν κύριο, πῶς
ἔκεινος ξέρει πολὺ καλλιστέ τὰ βάζουν καὶ δείχνει
τόρα πῶς ἀπὸ ἀνάγκη τὰ ἔσταλαν, ἀπὸ ιδιοτροπία
ἔξαρχα τοῦ κατατάνου, ποὺ εἶναι ἐρεθισμένος, εἴτε
ποὺ καρφοῦ τὰ καρμώματα καὶ χίλιες ἀλλες αἵτιες
ποὺ μαντεύονται ἀπὸ τὸν ἀναγνώστη, ποὺ προσέχει
καὶ λίγο στὰ ἔμψυχα, ἀφοῦ ἀκριδούσυγάζει τόσω
τὸ ἔμψυχα. Πρέπει ἀκόμη νὰ μάθῃ ὅτι ράντα λέγουν
ἀληθινά τὸ ἔστο λυρίων ποὺ κρέμεται τὸ πανί ἀλλ᾽
ἀπὸ τὴ σχέση τὴ μεγάλη καὶ τὴν ἀνάγκη τῆς συντο-
μίας, ποὺ κατατάξιος φυσικός στὸ λαό μας, ὄνο-
ματίζουν καὶ τὸ πανί καὶ ἀκριδούλογία θὰ τὸ νομίσῃ
περιττήν, ὅταν ἀναγκασθῇ κανεὶς νὰ τὸ εἰπῇ μπούμα.
Καθὼς καὶ κουρτελάταις μὲν οὐνομα καὶ σχῆμα
θὰ εἰπῇ τὰ ξύλα ποὺ κρέμονται τὰ κουρτελατίναι.

Καὶ τέλος πρέπει νὰ μάθῃ ὁ ἄγνωστός μου κύριος
πῶς τὸ διήγημα ἀκόμη δὲν κατάντησε ὅνοματολόγιο
ποὺ νὰ σπουδάζουν ἀπάνω του οἱ ναυτικοὶ καὶ στερ-
γιανοὶ ἐπαγγελματίες, ἀλλ᾽ ἔχει νόμο τοιμήσιο
μη κουράζῃ κανένα μὲ περιττὰ πράγματα καὶ πηνε-
λιες μονον νὰ ρίχην ἐδῶ κ᾽ ἔκει, για πράγματα ποὺ
δέν ἐνδιαφέρουν οὖσαν». — κ. Μ. Δ. Φ. Λεμησο-
σόν. Πολὺ καλά, θὰ δημοσιεύσουν. — κ. Η. Η. Β.
Ἐν ταῦθα. Πολὺ μέτριον καὶ κοντόν. — κ. Ν. Η.
Πειραιᾶ. — Επίσης. — κ. Ε. Δ. Π. Εν ταῦθα.
Τίποτε ἔκτακτον. — κ. Ι. Θ. Α. Πειραιᾶ. Ὁ-
ραῖα. «Οταν δὲν μᾶς εὑρίσκετε εἰς τὸ Γραφεῖον, νὰ
ἔρχεσθε εἰς τὸ σπίτι, ὅδος Θεμιστ. 19. — κ. Κ. Γ. Κ.
Κέρκυραν. Θερμάς εὐχαριστίας. Οἱ τόμοι, τοὺς
ὅποιους ζητάετε δὲν ὑπάρχουν. Τὰ φυλλάδια ὅμως πι-
θανῶν νὰ εὑρεθοῦν καὶ τότε σᾶς τὰ στέλλομεν. —
Mimi Κέρκυραν. Αὐτὸς ποὺ ζητάετε δὲν είνει
πληροφορία. Πρέπει γά σας ἀπαντήσωμεν δι᾽ ὀλο-
κλήρου ἄρθρου, καὶ πρὸς χάριν σας, θὰ ἐπιφρίτσω-
μεν κανένα τῶν παρ᾽ ήδην παιδιαγωγῶν νὰ το γράψῃ.
— κ. Κ. Α. Εν ταῦθα. Εἰς τὸ προσεχεῖς τὰ περί-
εργα ἀποτελέσματα τοῦ πρὸς ἐγγραφὴν Συνδρομητῶν
Διαγωνισμοῦ.

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Επιστημονικά,
Ειδήσεις.

Απὸ τοῦ προσεχοῦ Μαρτίου ἡ «Ατλαντίς», ἡ ἐν
Υόρχῳ ἔκδιδομενή καλλίστη ἐλληνικὴ ἐφη-
μερίς, εἰσερχομένη εἰς τὸ δεύτερον ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως
αὐτῆς ἔτος, θαύμηση κατὰ τὸ σχῆμα.

Τὴν π. Κυριακήν ἐν Πειραιεῖ ἔγενετο ἔναρξης τῶν
τὴν ικιθορρευτικῶν μαθημάτων τοῦ Συλλόγου τῆς
Αναπλάσεως. Πρότοις ὁμιλησεν ὁ κ. Ιωάννης
Σκαλτσούνης, ὁ γνωστός συγγραφέας τοῦ βιβλίου
«Θρησκεία καὶ Ἐπιστήμη» περὶ τοῦ αἰνίγματος τῆς
Ζωῆς.

Εἰς τὸν τὸν «Παρνασσὸν» ὁ καθηγητὴς κ. Εὐάγγ. Πα-
πακατζῆς ώμιλησε περὶ τῶν ἀρχαίων Πολιτευ-
μάτων καὶ ίδιως τοῦ τῶν Αθηναίων.

Τὴν π. Κυριακήν ὥρα 10 π. μ. ἐτελέσθησαν τὰ
τὴν Κρανίαν τῆς ἐν δόῳ Σταδίου Λέσχης τῶν Φοι-
τητῶν. Ωραίον πανηγυρικὸν ἔξεφύνησεν ὁ καθηγη-
κ. Σ. Σ. Λάμπρος.

Πὶ τὴν ἀπολύτευτην τοῦ τέων καθηγητοῦ τῆς Αργαιο-
λογίας παρὰ τῷ Εθνικῷ Πανεπιστημίῳ, οἱ φοι-
τηταὶ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς ἐκήρυξαν ἀπεργίαν(;) Ο πονογόρδης τῆς Παιδείας ἀπηγόρευε πρὸς τὸν Πρύ-
τανιν ἔντονον ἔγγραφον δι᾽ οὗ δέησθαισεν ὅτι ἡ Κυ-
βέρνησης σκοπεύει νὰ λάβῃ αὐτήτηρα μέτρα, ἐν ἡ πε-
ριπτώσει θύειον ἐξακολούθησε αἱ ταραχαί.

Ἐν τῇ αἰθίουσῃ τῆς Φιλαρμονικῆς ἡ κυρία Πετρίση,
παραγγειει προσήλετος μετὰ πολλῆς τέχνης διάφορα
ἀποστελέσματα ἐκ τοῦ «Ἐμπόρου τῆς Βενετίας» τοῦ
Σακίηπηρος.

Ἐν ἐπιφυλλίδι τῆς «Ἐστίας» ὁ κ. Ανδρέας Καρ-
καΐτσας ἥρετο δημοσιεύσων τὰς ἐκ τῶν διαφόρων
αὐτοῦ τὰς εἰδοτείων ἐντυπώσεις θντὸ τὸν τίτλον «Σ'. Α-
νατολή καὶ Δύση». «Ως γνωστὸν ὁ κ. Καρκαΐτσας
ἐχρηματίσειν λατρός ἐν τῷ πλοίῳ τῆς Πανελλήνου
«Αθῆναι».

Ο «θίάσος τῶν Αθηνῶν» ὁ ὄποιος ἐξακολουθεῖ τὰς
παραστασίεις τοῦ εἰς τὸ θέατρον τῶν «Κωμω-
διῶν», μελετᾶ ἥδη δύο νέα κωμειδώλια τὸ «Ἐπεσε»
τοῦ κ. Κοτσελοπούλου καὶ τὸ «Πά δὲ Κάτρο τοῦ κ.
Καλαπούλη». Επίσης θὰ παρασταθῇ καὶ νέα κωμω-
δία τῶν κ. κ. Λάσκαρη καὶ Γιαννουκάκη «Ο γαμ-
πέρως μας».

Ἐδημοσιεύθη τὸ Β. Διάταγμα περὶ τῆς διαλύσεως
τῆς Βουλῆς τῆς ΙΙ' περιόδου. Οἱ ἐκλογεῖς συγκα-
λοῦνται τὴν 16 Απριλίου ἵνα ἐκλέξουσι τοὺς Βουλευ-
τάς, η δὲ Βουλὴ ἐν Αθήναις τὴν 15 Μαΐου.

Αγαλλίας ἐν Αθήναις κόμης Μοντολών. «Ο διά-
δογος αὐτοῦ, κ. Βουρέ, ἀφικνεῖται μετ' ὀλίγας
ἡμέρας.